

сакрализацията на пространството и етническата територия. Което е може би най-важното в градежа на сакралната топография.

Нейните съставни имат своя проекция в реалното пространство в категорична съотносимост с конкретиката на културния пласт. Но в случая определящо за тяхната позиция е осмислянето им във фолклорната история именно по степен на важност съобразно своята културна парадигма.

От казаното дотук е видно, че местното знание е в непрекъснат динамичен процес на живот и възпроизводство в съответствие с потребностите на колектива. И именно това го утвърждава като динамично ядро в културно-историческото наследство. Ядро, чрез което се унаследява и осмисля целият информационен комплекс, който е в основата на идентификационния код. А това е важна предпоставка за утвърждаването му като културен топос в туристическия продукт.

Предвид многоаспектността на местното знание и функцията му на културен топос не може да се подминат и другите сфери на фолклорната култура, в които то битува. Само ще ги маркирам, с оглед спецификата им, като база на евентуален туристически продукт: Традиционен календар с всичките прояви на обредността в конкретното календарно време; Трудовите обичаи; Традиционни занаяти; Традиционна храна и хранене; Традиционни сборове (на селището, междуселски), нови тематични сборове; Танц и музика.

При подготовката и практическата реализация на дейност, свързана с местното знание в тези сфери чрез възпроизвеждане, реконструкция и демонстрация на елементи от тях е възможно да се предвидят две позиции на потребителя: 1. с директно участие в тази практическа реализация с конкретна роля 2. или само като наблюдател. Като и в двата случая е желателно да се документира (фото и видео) участието му и да се предостави като подарък в съответен продукт. Тази форма на практическо усвояване и участие е най-актуална в сферата на така наречения селски туризъм. Но за осъществяването на варианти на реализация е необходимо да се обезпечат съответни условия, предоставящи тази възможност в съдържателен план, преодоляващ вероятността на залитане към безвкусица. Това може да се постигне единствено и само чрез коректно приближение към системата на фолклорната култура и осмислянето ѝ като културно наследство. Няма да разглеждам възможните варианти на реализация, тъй като те трябва да се